

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.07.1993, sp. zn. 3 To 534/93, ECLI:CZ:KSCB:1993:3.TO.534.1993.1

Číslo: 2/1994

Právní věta: Ustanovený obhájce obviněného, který není zbaven způsobilosti k právním úkonům a jehož způsobilost k právním úkonům není omezena, má vůči státu nárok na náhradu hotových výdajů a odměnu (§ 151 odst.2 tr.ř.) v případě podání podnětu podle ustanovení § 41 odst.5 tr.ř. k aplikaci čl.II odst.2 rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze 3.2.1993, byl-li mu k takovému úkonu obviněným dán souhlas. Výše odměny se stanoví podle ustanovení § 16 odst.2 písm.f) vyhl.č.270/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 22.07.1993

Spisová značka: 3 To 534/93

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 151 odst. 2
§ 41 odst. 5 56/1993 Sb. čl. II odst. 2 270/1990 Sb. § 16 odst. 2 písm. f)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 2

Ustanovený obhájce obviněného, který není zbaven způsobilosti k právním úkonům a jehož způsobilost k právním úkonům není omezena, má vůči státu nárok na náhradu hotových výdajů a odměnu (§ 151 odst. 2 tr. ř.) v případě podání podnětu podle ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř. k aplikaci čl. II odst. Z rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze 3. 2. 1993, byl-li mu k takovému úkonu obviněným dán souhlas. Výše odměny se stanoví podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. f) vyhl. č. 270/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

(Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 7. 1993 sp. zn. [3 To 534/93](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. ke stížnosti obhájce usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 10. 6.1993 č. j.1 T 20/93-117, a vrátil věc tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z odůvodnění :

Citovaným usnesením Okresního soudu v Českém Krumlově bylo rozhodnuto podle ustanovení § 151 odst. 3 tr. ř. o náhradě hotových výdajů a odměně ustanoveného obhájce za úkony spojené s obhajobou odsouzené P. B. v celkové výši 3780 Kč. P. B. byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 17. února 1993, č.j. T 20/93-91, za trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 3 let.

Ustanovený obhájce uplatnil nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů v souladu s příslušnými ustanoveními vyhl. č. 270/90 Sb., ve znění vyhlášky č. 573/1990 Sb., kromě toho uplatnil též nárok na odměnu ve výši 600 Kč za podání podnětu k použití rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii podle § 41 odst. 5 věta druhá tr. ř. Tuto částku však Okresní soud v napadeném usnesení obhájci nepřiznal s tím, že rozsudek nabyl právní moci 12. 3. 1993. Podle § 41 odst. 5 tr. ř., i když zmocnění zanikne, je obhájce oprávněn ještě žádat o milost, nebo o odklad výkonu trestu. Jde o oprávnění, která jsou trestním řádem obhájci přiznána, nejde však o úkony, které by měly být hrazeny obhájci ze státních prostředků. Nešlo pak o žádost o milost podle ustanovení § 41 odst. 5 a § 366 tr. ř., ale pouze o podnět k aplikaci amnestijního rozhodnutí ze dne 3. 2. 1993. Z těchto důvodů Okresní soud nepřiznal obhájci uplatněný nárok.

Proti tomuto rozhodnutí podal obhájce včas stížnost. Namítal, že byl soudem jako obhájce ustanoven, stát se stal vlastně objednatelem obhajoby, a proto je povinen za obhajobu zaplatit. Jestliže je výslovně stanoveno, že i po zániku obhajoby je obhájce oprávněn, a ve vhodném případě vlastně i povinen, učinit další úkon, je tím i řečeno, že jde o úkon ještě v rámci uvedené objednávky, takže je samozřejmé, že za tento úkon musí být také poskytnuta odměna tím, kdo obhajobu objednal.

Krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost napadeného usnesení i správnost řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že toto napadené usnesení není správné.

Nelze se ztotožnit se shora citovaným zdůvodněním Okresního soudu ohledně nepřiznání účtované částky 600 Kč na odměně za podání podnětu k použití amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky. Podle § 41 odst. 5 tr. ř. nebylo-li zmocnění obhájce při jeho zvolení nebo ustanovení vymezeno jinak, zaniklo při skončení trestního stíhání. I když zmocnění takto zaniklo, je obhájce oprávněn podat za obžalovaného ještě žádost o milost a o odklad výkonu trestu. Toto ustanovení tedy opravňuje obhájce ještě k určitým úkonům právní pomoci ve prospěch odsouzeného po pravomocném skončení věci. Udělení milosti prezidentem republiky je individuálním aktem, vztahujícím se k určité osobě. Prezident republiky rozhodnutím o amnestii ze dne 3. února 1993 uložil ministru spravedlnosti, aby mu po přezkoumání předložil k rozhodnutí mj. návrhy na prominutí nebo zmírnění trestů, uložených za trestné činy spáchané přede dnem rozhodnutí o amnestii osobami, na které se rozhodnutí o amnestii nevztahuje, nebo na které se vztahuje jen z části. Jde-li o těhotné ženy, ženy nebo osamělé muže, pečující o dítě mladší 15 let, muže starší 60 let a ženy starší 55 let a osoby invalidní nebo trpící závažnou chorobou (čl. II odst. 2 amnestijního rozhodnutí). Amnestijní rozhodnutí je svou podstatou udělení kolektivní milosti, vztahuje se na široký okruh osob. Článek II odst. 2 amnestijního rozhodnutí však umožňuje individuální přezkoumání věcí u úzce vymezeného okruhu osob, které splňují podmínky, taxativně vymezené v tomto ustanovení. Prezident republiky si tímto vyhrazuje právo individuálního přezkoumání a rozhodnutí u každé z těchto osob. Jde tedy o postup, mající charakter udělení milosti. Proto je obhájce oprávněn k podání podnětu dle ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř. i po skončení trestního stíhání. Jde ovšem o právo, nikoliv o povinnost, náklady s tímto úkonem spojené nese nakonec odsouzený. Jestliže není zbaven způsobilosti k právním úkonům, ani jeho způsobilosti k právním úkonům není omezena, obhájce není oprávněn činit za něho úkony proti jeho vůli. Je na odsouzeném, zda obhájci vyjádří souhlas k podání takového podnětu. Musí pak být srozuměn s tím, že ponese i náklady s tím spojené.

Ustanovený obhájce účtoval za shora uvedený úkon částku 600 Kč ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1

písm. c) vyhl. č. 270/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jde ovšem o úkon právní pomoci, neuvedený v ustanovení § 16 odst. 1, odst. 2 této vyhlášky. V takovém případě podle ustanovení § 16 odst. 3 cit. vyhlášky za úkony právní pomoci neuvedené v odst. 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Podnět obhájce po pravomocném skončení trestního stíhání se týkal rozhodnutí o tom, zda trest bude zmírněn nebo nebude vůbec vykonán. Toto rozhodování je svou povahou a účelem nejbližší řízení o výkon rozhodnutí. Podle § 16 odst. 2 písm. f) cit. vyhlášky odměna ve výši jedné poloviny náleží za úkon právní pomoci, jde-li o výkon rozhodnutí. Proto obhájce mohl účtovat jen polovinu z částky 600 Kč, tedy 300 Kč. To ovšem pouze v případě, měl-li od odsouzeného k výše uvedenému úkonu souhlas.

Z těchto důvodů bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena Okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí s tím, že je potřebné přezkoumat, zda obhájce měl souhlas odsouzené k tomu úkonu právní pomoci. Teprve pak bude možno znovu rozhodnout o celkové výši odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného obhájce.